

Admissió al sagrament de l'Orde de Gabriel Casanovas

▶ El seminarista d'Urgell Gabriel Casanovas va rebre l'admissió al sagrament de l'Orde de mans de l'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric, el dia 27 de maig al Seminari Major Interdiocesà a Barcelona. L'Eucaristia fou concelebrada pel Rector del SMI, Mn. Norbert Miracle, pel Rector del Seminari d'Urgell, Mn. Ignasi Navarri, pel Director espiritual del Seminari d'Urgell, Mn. Cinto Busquet així

com pel Rector de la Parròquia de Santa Maria de Guissona, Mn. Ramon Balagué, on col·labora pastoralment el seminarista Gabriel. També l'acompanyaren altres mossens amics i els seus companys seminaristes d'Urgell, del SMI i de Barcelona.

GLOSSA

Tot collint els fruits de l'Esperit

Els nois i les noies d'una comunitat cristiana, que tenen entre disset i divuit anys, van rebre el sagrament de la confirmació i, setmanes més tard, van convocar els pares, germans i catequistes a participar en una pregària d'acció de gràcies. Una celebració ben preparada, amb la Paraula de Déu com a centre, uns cants adequats, silencis amb sentit i la participació d'uns i altres en el moment de compartir les pregàries i els testimonis personals. El parenostre i la benedicció del prevere van cloure la primera part de la trobada. La segona es va desenvolupar compartint les menges que les famílies hi van aportar.

Un dels qui s'havien confirmat féu, en la seva intervenció, aquesta reflexió: «En començar la preparació per rebre la confirmació, se'ns preguntà sobre el nostre horitzó en el camí de maduració de la fe. Tots hi diguérem la nostra. Vàrem decidir que volíem fer camí per reafirmar la fe en Déu, el Pare, en Jesús, la Paraula, i en la força de l'Esperit que és en nosaltres. Durant la preparació ens hem fet preguntes: qui és Déu i qui és per a mi? Quina és la voluntat de Déu? Per què, de vegades, no l'entenc? Aquestes i tantes altres preguntes han esdevingut confiança en saber que Déu és amb nosaltres; que, tot i que no entenguem

el perquè de totes les coses i que, sovint, ens sentim insignificants i potser oblidats, Déu ens estima i té cura de nosaltres. Hem esbrinat què és l'Esperit i hem sabut que pren forma i es manifesta dins nostre com a força d'amor i com a talents que tenen com a única finalitat estimar i servir els altres en tot. Descobrir que, així, l'Esperit actua a través nostre. Hem de ser expressió d'aquest amor i d'aquest servei.

»Hem d'evitar fer el que no creiem per por d'allò que puguin dir o pensar, o deixar de fer una cosa per mandra. Si la mandra ens pot en la nostra afirmació d'amor a Déu i al pròisme, què serà de la nostra existència? Quin valor tindrà el nostre pensament? Deixaríem de ser per esdevenir un passar. Gràcies, Pare!»

«Els fruits de l'Esperit són: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix (...). Si vivim gràcies a l'Esperit, comportem-nos d'acord amb l'Esperit!» (Gal 5,22-23.25). De ben segur que aquests nois i noies han fet una bona collita de fruits de l'Esperit i que Déu els estima i en té cura. Convé confiar que la seva vida no serà mai un passar, sinó vida plena d'estimació i servei als altres! També convé pregar per ells.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La Instrucció Pastoral «Església, servidora dels pobres» (i III)

Finalitzem avui l'explicació de la recent Instrucció Pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola «**Església, servidora dels pobres**» (abril 2015) un text que ha d'ajudar el camí de les nostres Diòcesis, sobretot nosaltres que hem decidit tenir un dels quatre grans Objectius pastorals del nostre Pla diocesà, que tracta de «**la caritat sol·licita pels pobres i necessitats**».

La **QUARTA PART** de la Instrucció «Església, servidora dels pobres», ofereix **vuit propostes esperançadores des de la fe per viure el compromís caritatiu, social i polític:**

1. Promoure una actitud de renovació i conversió, que ens identifiqui amb Crist i que surti a l'encontre dels pobres, essent instruments per al seu alliberament, promoció i integració en la societat.
2. Conrear una espiritualitat que impulsi vers el compromís social. Només la trobada amb l'Amor de Déu pot transformar i purificar els cors dels deixebles, canviant-los d'egoistes i covards en generosos i valents; d'estrets i calculadors, en oberts i despresos.
3. Recolzar-se en la força transformadora de l'evangelització, perquè l'anunci de l'Evangelí, ferment de llibertat i de fraternitat, ha anat acompanyat sempre de la promoció humana i social d'aquells a qui s'anuncia.
4. Aprofundir en la dimensió evangelitzadora de la caritat i de l'acció social, des del testimoni personal i sense oblidar l'anunci explícit de Jesús. Tenim, a més, el repte d'exercir una caritat més profètica. No podem callar quan no es reconeixen ni respecten els drets de les persones, quan es permet que els éssers humans no visquin amb la dignitat que mereixen.
5. Promoure el desenvolupament integral de la persona i afrontar les causes de les pobres. A més d'atendre les necessitats més urgents, l'acompanyament de les persones és la base de l'acció caritativa. No es tracta només d'assistir i donar des de fora, sinó d'implicar-se en els seus problemes i tractar de solucionar-los des de dins.
6. Defensar la vida i la família com a béns socials fonamentals.
7. Afrontar el repte d'una economia inclusiva i de comunió. La reducció de les desigualtats ha de ser un dels objectius prioritaris d'una societat que vulgui posar a les persones, i també als pobles, per davant d'altres interessos.
8. Enfortir l'animació comunitària. Cal que la comunitat cristiana sigui el veritable subjecte eclesial de la caritat.

Aquest document episcopal «Església, servidora dels pobres», que he resumit i comentat, està cridat a orientar i ajudar els creients i les comunitats cristianes en el treball caritatiu del moment actual, sigui des de Càritas parroquials i diocesana —sobretot a la nostra Diòcesi d'Urgell—, com des d'altres serveis de Congregacions religioses o d'altres institucions. Tots i tot al servei i ajuda dels pobres, per eradicar la pobresa. «La caritat de Crist ens urgeix!» (2Co 5,14), diu Sant Pau, i el Papa Francesc ens ho acaba de recordar amb força: «La pobresa és el centre de l'Evangelí. Jesús va venir a predicar als pobres. Si traieu la pobresa de l'Evangelí no entendreu res.»

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

FRANCESCA PLANAGUMÀ

Enfortir les famílies

Al'edat de 10 anys, la Francesca Planagumà va ser testimoni del que Jesús podia fer en la vida d'uns pares que, d'estar separant-se per circumstàncies que ells sols no sabien ni podien arreglar, van acabar transformats pel poder de l'Evangeli. «Davant d'aquella evidència, va néixer en mi un gran desig de conèixer aquest Jesús que havia transformat les seves vides», assegura aquesta mare i àvia que amb el seu marit va iniciar fa 25 anys l'associació De família a família (www.defamiliaafamilia.es), per ajudar i enfortir les famílies des d'una perspectiva cristiana.

Com neix aquest compromís pastoral?

Veure com les famílies es trencaven, tot el dolor i la desesperació que això portava, ignorant el que *el Dissenyador* de la família ens havia deixat, va fer que el meu marit i jo decidíssim *invertir* la nostra vida a servir Déu en aquesta àrea. Fem conferències a matrimonis i avis, cursos, escola de pares... És una iniciativa enfocada a la prevenció i a comunicar el propòsit de Déu per al matrimoni.

Per què la fe enforteix la família?
Quan uns pares s'enfoquen a caminar junts mirant el que Déu té per a ells és com que tot encaixa en el seu lloc. La fe ens fa reconèixer la nostra necessitat de Déu i el que Ell pot fer en nosaltres, i a través de nosaltres als nostres fills. La fe dóna esperança, ens apropa com a parella, ens fa ser transmissors de l'amor de Déu...

I els avis, quin paper teniu?

Els avis tenim un paper únic, singular. La complicitat que es produeix entre els avis i els nêts no té preu! Podem transmetre als nostres nêts valors de manera calmada i serena; molts cops els seus pares no tenen temps de fer-ho —ensenyar a estimar Déu. Els avis, més que fer de *cangurs barats*, hem de ser avis intencionals per transmetre un llegat espiritual.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

En temps de guerra

Oh Senyor, hi ha una guerra —i jo no trobo paraules—... Tot el que puc fer és aprofitar les paraules

de sant Francesc d'Assís:

Senyor, fes de mi un instrument de la teva pau, perquè jo pugui portar l'amor on hi ha odi, l'esperit de perdó on hi ha injustícia, l'harmonia on hi ha discòrdia, la veritat on hi ha l'error, la fe on hi el dubte, l'esperança on hi ha desesperació, la llum on hi ha tenebra i la joia on hi ha tristesa.

I mentre faig aquesta pregària antiga, sé que tu transformaràs una vegada més la guerra en pau i l'odi en amor.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

Conclusiones terapéuticas: evitar el resentimiento

Como profesional de la psiquiatría de la familia, el lector comprenderá que haya titulado uno de los capítulos del libro así: conclusiones terapéuticas. La primera dice que

el resentimiento tiene —ha de tener— fecha de caducidad. Créame, es un mal asunto llevar dentro de uno esta carcoma emocional que se llama resentimiento. Es muy deseable, para el bien de todos, que el resentimiento entre los ex-miembros de la pareja tenga fecha de caducidad.

Aunque disculpar ofensas graves no es tarea fácil, el inconveniente de no perdonar —u olvidar— las provocaciones, los rechazos o los errores cotidianos es que a menudo nos convierte en personas ofuscadas. Nos transforma en seres amargados y obsesionados con los ajustes de cuentas, lo que impide la reconciliación y la recuperación de la armonía y la paz interior. Vean lo que escribe el Dalai Lama: «Si desarrollo sentimientos negativos hacia aquellos que me hacen sufrir, esto sólo destruirá mi paz mental. Pero si perdono, mi mente vuelve a estar en calma.»

El gran problema de quienes se estancan en el ayer doloroso es que terminan viviendo prisioneros del miedo o del rencor, obsesionados con las personas que quebrantaron su vida, lo que les impide cerrar la herida que les causaron.

Como popularmente se dice, «el ojo por ojo termina dejándonos ciegos a todos». Seamos prácticos. Pongamos, lo más pronto posible, fecha de caducidad a nuestro rencor.

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La presbicia espiritual

Otro defecto del ojo humano —además de la miopía— es la presbicia, la *vista cansada*. Es el mal de la madurez. Los detalles se difuminan. No vemos de cerca y nos apoyamos en la memoria. El recuerdo nos orienta. Entonces, corremos el peligro de no mirar y conformarnos con re-

cordar. Y ante nuevas situaciones recurrimos a respuestas desfasadas, porque somos incapaces de percibir la realidad actual.

La fe corrige la presbicia existencial. Nos impele a fijarnos en los pormenores, a tomar conciencia de cuanto acontece. Nada es irrelevante o anodino. Todo tiene sentido. A Jesús no se le pasaba por alto ningún detalle. Hasta los cabellos de nuestra cabeza están contados (*Mt 10,30*).

La realidad es polisémica y la fe muestra su significado sagrado al vincularla a una Realidad última. La auténtica fe supera el dualismo de mundos: el natural y el sobrenatural, el material y el espiritual. Se aleja de una inmanencia opaca a la sacralidad, pero también de una trascendencia desarraigada de la vida.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae, del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

22. ■ Dilluns (□ Barcelona) (litúrgia hores: 4a setm.) [Gn 12,1-9 / Sl 32 / Mt 7,1-5]. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, cardenal, i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'estat, mrs. a Anglaterra. Sant Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona. Beat Innocenci V, papa (1276).

23. ■ Dimarts [Gn 13,2.5-18 / Sl 14 / Mt 7,6.12-14]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. □ Dimecres [Is 49,1-6 / Sl 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1, 57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor.

25. ■ Dijous [Gn 16,1-12.15-16 (o bé: 16,6b-12.15-16) / Sl 105 / Mt 7,21-29]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. ■ Divendres [Gn 17,1.4-5.9-10.15-22 / Sl 127 / Mt 8,1-4]. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo. Sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. v); santa Perseveranda, vg.; sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre 1902 - Roma 1975), prev., fund. Opus Dei. Beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.

27. ■ Dissabte [Gn 18,1-15 / Sl: Lc 1,46-48a.48b-49a. 50 i 53-55 / Mt 8,5-17]. Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvieto, rel. servita.

28. ■ † Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Sv 1,13-15; 2,23-25 / Sl 29 / 2Co 8,7-9.13-15 / Mc 5,21-43 (o bé: 5,21-24.35b-43)]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna. Sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

DIUMENGE XII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Job (Jb 38,1.8-11)

El Senyor, des de la tempesta, digué a Job: «¿Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència, i jo la vestia amb les boires i li donava, per bolquers, la nuvolada? Jo vaig retallar les seves vores i la vaig tancar amb portes i barrots, tot dient-li: Fins aquí et permeto de venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones.»

▶ Salm responsorial (106)

R. *Enaltiu el Senyor, perdura eternament el seu amor.*

Uns comerciants que s'embarcaren / i es feren mar endins, / foren testimonis de les obres del Senyor, / dels seus prodigis en alta mar. R.

A una ordre seva es girà un huracà, / que aixecava grans onades: / es veien al cel, es veien al fons, / i, extenuats de mareig, no es tenien drets, / no hi valia res la seva perícia. R.

En les seves penes cridaren el Senyor, / i els salvà d'aquell perill: / apaivagà el temporal i vingué la bonança, / es calmaren les onades del mar. R.

I els va dur fins al port, / plens de goig per la calma retrobada. / Que reconeixin els favors del Senyor, / els prodigis que ha fet en bé dels homes. R.

La tempesta calmada. Pintura de Rembrandt (1633), Isabella Stewart Gardner Museum (Boston)

▶ Lectura del libro de Job (Jb 38,1.8-11)

El Señor habló a Job desde la tormenta: «¿Quién cerró el mar con una puerta, cuando salía impetuoso del seno materno, cuando puse nubes por mantillas y nieblas por pañales, cuando le impuse un límite con puertas y cerrojos, y le dije: “Hasta aquí llegarás y no pasarás; aquí se romperá la arrogancia de tus olas”?»

▶ Salmo responsorial (106)

R. *Dad gracias al Señor, porque es eterna su misericordia.*

Entraron en naves por el mar, / comerciando por las aguas inmensas. / Contemplaron las obras de Dios, / sus maravillas en el océano. R.

Él habló y levantó un viento tormentoso, / que alzaba las olas a lo alto; / subían al cielo, bajaban al abismo, / el estómago revuelto por el mareo. R.

Pero gritaron al Señor en su angustia, / y los arrancó de la tribulación. / Apaciguó la tormenta en suave brisa, / y enmudecieron las olas del mar. R.

Se alegraron de aquella bonanza, / y él los condujo al ansiado puerto. / Den gracias al Señor por su misericordia, / por las maravillas que hace con los hombres. R.

▶ Lectura de la segunda carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,14-17)

Germans, l'amor que el Crist ens té ens obliga: hem de reconèixer que un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat. Per això nosaltres, des d'ara, ja no valorem ningú per la seva condició mortal, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem. Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,35-41)

Un dia, cap al tard, Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra riba». Deixaren, doncs, la gent, i se l'endugueren en la mateixa barca on es trobava. Vora d'ells seguien també altres barques. Mentrestant s'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien sobre la barca i s'anava omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap reclinat en un coixí. Ells el criden i li diuen: «Mestre, ¿no veieu que ens enfonsem?» Jesús es desvetllà, renyà el vent i digué a l'aigua: «Calla i estigues quieta». El vent amainà i seguí una gran bonança. Després els digué: «¿Per què sou tan porucs? ¿Encara no teniu fe?» Ells, plens de gran respecte, es preguntaven l'un a l'altre: «¿Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?»

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,14-17)

Hermanos:

Nos apremia el amor de Cristo, al considerar que, si uno murió por todos, todos murieron. Cristo murió por todos, para que los que viven ya no vivan para sí, sino para el que murió y resucitó por ellos. Por tanto, no valoramos a nadie según la carne. Si alguna vez juzgamos a Cristo según la carne, ahora ya no. El que es de Cristo es una criatura nueva. Lo antiguo ha pasado, lo nuevo ha comenzado.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 4,35-40)

Un día, al atardecer, dijo Jesús a sus discípulos: «Vamos a la otra orilla.» Dejando a la gente, se lo llevaron en la barca, como estaba; otras barcas lo acompañaban.

Se levantó un fuerte huracán, y las olas rompían contra la barca hasta casi llenarla de agua. Él estaba a popa, dormido sobre un almohadón. Lo despertaron, diciéndole: «Maestro, ¿no te importa que nos hundamos?» Se puso en pie, increpó al viento y dijo al lago: «¡Silencio, cállate!» El viento cesó y vino una gran calma. Él les dijo: «¿Por qué sois tan cobardes? ¿Aún no tenéis fe?» Se quedaron espantados y se decían unos a otros: «¿Pero quién es éste? ¡Hasta el viento y las aguas le obedecen!»

COMENTARI

La fe enmig de la tempesta

Després del discurs de les paràboles de Jesús (Mc 4), l'evangeli ens parla de les seves accions meravelloses. Aquestes no són cap prova de la divinitat de Jesús ni per als científics actuals ni per als contemporanis de Jesús: ha parlat en paràboles i ha fet miracles, accions meravelloses. També els seus miracles són paràboles, signes. El miracle s'ha realitzat quan s'ha vist el seu caràcter intencionat. La pregunta de si de debò el miracle ha passat tal com és contat és només una pregunta parcial. La veritat d'aquest miracle és més profunda que el passat històric: abasta la pregonesesa de Déu i de la nostra pròpia vida. No hi ha cap miracle si no hi ha ningú capaç de veure'l i entendre'l.

Els deixebles de Jesús van veure el miracle de la tempesta calmada; els agafà la por davant la mar embravida i els va fer-se preguntar: «Quina mena d'home és aquest que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?» Aquest miracle, Jesús no el fa davant la multitud. Els protagonistes són Jesús i els deixebles. Aquí hem de refermar la nostra fe, enmig de les tempestes.

El relat de sant Marc té una doble finalitat: fer-nos conèixer la persona de Jesús, home con nosaltres, que té son, per tant, veritablement home, i veritablement Déu quan calma la tempesta.

La fe ens ensenya a no deixar-nos aclaparar quan el dubte ens envolta i ens enfonsem enmig de les tempestes: Jesús sempre ens acompanya en el camí de la història. N'és un testimo-

ni sant Joan XXIII, que ens confessa: «Jo vaig saltar de la barca i camino entre les onades per anar a trobar el Crist. Cal que l'Església abandoni la seguretat de la barca i camini entre les onades. Arribarà la nit, la tempesta i la por, però no ha de retrocedir. L'Església està cridada a anar a trobar el món.»

El papa Francesc ha recollit la torxa del Concili Vaticà II i ens invita a la transformació missionera de l'Església, d'una Església en sortida, no tancada com si fos un museu, sinó ben oberta al món, empesos per la joia de l'Evangelí. No tinguem por: Déu guia l'Església enmig de les tempestes i Jesús ens acompanya en la mateixa barca que és l'Església.

Ignasi Ricart, claretià

Restauració i retorn del Sant Crist de Llivia

La talla gòtica del Sant Crist de Llivia, un cop restaurada, retorna a la seva parròquia, l'església de la Mare de Déu dels Àngels de Llivia (Baixa Cerdanya). El dijous dia 21 s'instal·larà definitivament en una vitrina a la veneració de tots els fidels dins el temple parroquial.

L'escultura, que és propietat de la Parròquia, és d'autor desconegut i es trobava a la sagristia de l'església. Data de la transició dels segles XIII-XIV (la creu és actual) i les seves mides són les següents: La creu: 161 x 122,5 x 34,5 cm i el Crist: 144 x 121,5 x 30 cm.

La restauració ha consistit a fixar els desprendiments de capa de preparació i pictòrica; netejar la brutícia amb gels tensioactius; i, finalment, com a presentació final, s'ha envernissat el Crist i s'han retocat les petites pèrdues, per tal d'unificar el conjunt.

En memòria del genocidi del poble armeni

Dilluns 18 de maig de 2015, al vespre, va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, l'acte de commemoració del genocidi armeni (1915-2015), organitzat per l'Arquebisbat de Barcelona, la Facultat de Teologia de Catalunya, l'Església Apostòlica Armènia a Espanya i l'Ambaixada d'Armènia a Espanya.

L'acte fou presidit pel Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, S.E.R. Bagrat Galstanyan, Cap del Departament de Pastoral Social de l'Església Apostòlica Armènia i el Dr. Armand Puig, Degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya, amb l'assistència de l'Excm. Sr. Avet Adonts, Ambaixador d'Armènia a Espanya, el Rvdm. P. Sasoon Zumrookhdian, Vicari Patriarcal per a Espanya i Portugal, S.E.R. Vahan Hovhannesian, Prímat de la Diòcesi de França i Delegat patriarcal per a Europa Occidental de l'Església Apostòlica Armènia, i un nombros públic, entre el qual s'hi comptava una presència significativa d'armenis.

Es lliuren els premis del Concurs Bíblic 2015

L'acte de lliurament dels premis del XXX Concurs Bíblic a la nostra diòcesi es va dur a terme el dia 23 de maig a la sala d'actes del Palau Episcopal de La Seu d'Urgell. El concurs, envers els nois i noies d'Urgell, escoles i catequesi, és convocat cada any per la Federació de Cristians de Catalunya (Grup Avant de Terrassa) per a tots els joves de Catalunya i Andorra, amb l'ajuda de la Conferència Episcopal Tarraconense i altres promotors. Enguany el Concurs Bíblic ha tingut com a lema «Senyor, ensenya'ns a pregar» i hi han participat 69.589 participants, dels quals, 4.694 foren de la Diòcesi d'Urgell, amb la participació de més de 70 escoles del Bisbat. Elena Mosor de l'escola Estudi Alejandro Casona, de Les, es va endur el primer premi individual del grau inicial.

El premi a l'escola del mateix nivell va ser pel Col·legi de la Sagrada Famílies de Les Escaldes (Andorra). El primer premi del nivell bàsic va ser per Ninete Estue Saiz de l'escola de Preixens, i el premi a l'escola del mateix nivell va ser pel Col·legi Ntra. Sra. del Carme Vedruna de Balaguer. El premi d'Educació Especial es va lliurar a Ot Filloy del Col·legi Mare Janer de Sta. Coloma. I el premi de catequesi parroquial va ser enguany per la parròquia de Barbens; el premi individual de catequesi va ser per Mary-Anne de Vial de la parròquia de Santa Maria de Ribes de Freser.

Va presidir l'acte l'Arquebisbe d'Urgell amb el Delegat diocesà d'Ensenyament d'Urgell, Mn. Josep Chisvert, i la representant del Grup Avant de Terrassa, Sra. Maria Pilar Vila. Hi va haver una nombrosa assistència dels premiats i els seus familiars, així com representats de les escoles i parròquies premiades en el grup d'institucions, i molts professors de religió catòlica del Bisbat d'Urgell.

Es va posar en relleu l'element tan important que és la cultura i aprenentatge de la Bíblia per a una cultura oberta i humanista dels nois i noies, i sobretot per a la coneixença de la Paraula de Déu, que és la Veritat per a tots els creients. L'Arquebisbe Joan-Enric va felicitar els participants i els va encoratjar en l'estudi de la Paraula de Déu.

Se celebra l'assemblea de Càritas Nacional d'Andorra

L'Assemblea anual de Càritas Nacional d'Andorra es va celebrar a la Casa de l'Església del Fener (Andorra la Vella) el 18 de maig, sota la presidència de l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep, Mons. Joan-Enric Vives, del Director Sr. Agustí Font i del Consiliari Mn. Ramon Sàrries. Hi assistiren representacions de totes les Càritas Parroquials Andorranes i de la Càritas Nacional. També hi assistí el Director-Voluntari de Càritas Diocesana d'Urgell Sr. Josep Casanova.

L'Assemblea s'inicià amb una Eucaristia a l'Església de la Mare de Déu del Fener presidida per l'Arquebisbe i concelebrada per Mn. Ramon Sàrries, Mn. Josep Maria Solé i Mn. David Codina. Mons. Vives animà a que l'Església visqui amb intensitat l'opció preferencial pels pobres i en aquest sentit féu referència a la darrera Instrucció Pastoral publicada per la Conferència Episcopal Espanyola, «Església, servidora dels pobres». També en les seves paraules va encomanar a Déu la tasca del recent nou elegit President de Caritas Internationalis, el Cardenal Luis Antonio Tagle, Arquebisbe de Manila.

S'aprovà la Memòria d'activitats de l'any 2014, i el balanç econòmic i es feren propostes de les activitats i programes de Càritas per al futur.

Confirmacions a la Catedral de Santa Maria

Dissabte dia 30 de maig a la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, l'Arquebisbe d'Urgell administrà el sagrament de la Confirmació a 12 joves de la Parròquia, dins l'Eucaristia de la solemnitat de la Santíssima Trinitat, i una germana d'un confirmand va fer la seva primera comunió. Estava acompanyat del Rector de Sant Ot, Mn. Xavier Parés, de Mn. Jordi Miquel i de Mn. David Codina.

L'Arquebisbe exhortà els joves a ser sempre adoradors de la glòria de Déu, Trinitat Santa, a buscar en tota circumstància el que més li agrada a Déu i a servir els seus germans, especialment els pobres, tal com Déu els estima. Remarcà que al llarg de la història de l'Església trobem sempre que els avantpassats van cercar en les construccions i en les institucions

per ells bastides, «la major Glòria de Déu», tal com podem contemplar en la nostra bella Catedral del segle XII dedicada a Santa Maria pel Bisbe Sant Ot. I això és el que sempre hem de fer en totes les coses i accions: cercar el que a Déu li agrada i li dóna glòria; viure per a Déu, i que sempre se'n seguirà viure i estimar el proïsme.

Uns dies abans, el dia 24, va confirmar altres 28 joves, tot centrant la seva homilia a reflexionar sobre la gran solemnitat de la Pentecosta, la Pasqua granada dels fruits de l'Esperit, que culmina els cinquanta dies de joiosa festa pasqual. Mons. Vives recordà amb acció de gràcies el nou beat màrtir Mons. Òscar A. Romero, arquebisbe fidel als pobres i promotor de la justícia evangèlica, beatificat el dia anterior a El Salvador, i a la pregària dels fidels foren encomanats els cristians perseguits a causa de la seva fe i els qui moren per l'odi a la fe, i tingué un record pels qui en aquell dia serien escollits com alcaldes i regidors a l'Estat espanyol, demanant que sempre busquin el bé comú dels ciutadans.

La Diòcesi d'Urgell fa el seu pelegrinatge anual a Lourdes

L'hospitalitat diocesana de la Mare de Déu de Lourdes del Bisbat d'Urgell va pelegrinar al Santuari de Lourdes dels dies 1 al 4 de juny de 2015. Aquest fou el 37è pelegrinatge de la Diòcesi d'Urgell. Hi varen prendre part uns 500 pelegrins provinents de tots els indrets del Bisbat d'Urgell i un petit grup del veí Bisbat de Solsona. D'entre els participants hi havia prop d'un centenar de malalts, 95 infermeres i 35 camillers. El Sr. Arquebisbe, acompanyat d'una desena de sacerdots de la Diòcesi, va presidir les principals celebracions del pelegrinatge.

La Pastoral del Santuari de Lourdes proposava aquest any 2015 com a lema: «Lourdes, l'alegria de la missió» recordant com el cristià ha de ser sempre una persona que amari l'alegria per sentir-se estimat per Déu en tot moment i tota circumstància, una alegria que s'ha de comunicar i testimoniar perquè altres també se'n puguin fer partícips.

El Sr. Arquebisbe, en la celebració penitencial del dilluns dia 1, exhortà els pelegrins a viure la joia que

suposa tenir a Jesucrist com a Bon Pastor, que ens estima, i ens carrega damunt les seves espatlles perquè no fem sols el camí de la nostra vida. Animà els pelegrins a viure amb joia el do de la Fe, com el va viure la Mare de Déu i Santa Bernadeta. I al llarg del pelegrinatge acompanyà els pelegrins del Bisbat en els diferents actes litúrgics exhortant-los a deixar-se transformar per l'Amor misericordiós de Déu que és

capaç de refer-nos i curar-nos de les nostres malalties i pecats.

La participació a les celebracions del Santuari de Lourdes esdevé, cada any, un moment fort de pregària i de vivència eclesial. Els malalts participen amb gran devoció a l'Eucaristia i reben amb una profunda fe la benedicció amb el Santíssima Sagrament. Amb gran fervor els fidels preguen Maria amb el res del Sant Rosari a la processó del vespre, amb les torxes enceses.

Enguany els pelegrins visitaren també l'església del poblet veí de Bartres, situat a 3 km de Lourdes, on Bernardeta Soubirous, amb 7 mesos de vida, fou deixada en mans d'una dida l'octubre de 1844. Bernadeta tornà a Lourdes el 21 de gener de 1858. I al febrer tingueren lloc les aparicions de Maria Immaculada. El 3 de juny de 1858 feia la seva primera comunió a la capella de l'Hospital de Lourdes.

Amb il·lusió, la Junta de l'Hospitalitat del Bisbat d'Urgell ja pensa a participar al proper pelegrinatge l'any 2016, previst per als dies 23 al 26 de maig.